

Az egyszeri asszony meg az ördög

Egyszer volt egy asszony, de az a világon mindent visszájára cselekedett. Egyszer mondja az ura, hogy hozza ki korábban az ebédet a szántóba. Ő bizony csak azért is legkésőbbre vitte. Máskor azt mondta, hogy vigyen jobb ételleket, de ő annál rosszabbakat vitt. Egyszer az ura másképpen kezdi. Azt mondja neki:

- No, te feleség, nehogy az ételt hamar kihozd, nehogy töltött tyúkot, palacsintát hozz, mert szántónak nem való.

Az asszony bizony csak azért is a leghamarább kivitte az ételt, mégpedig töltött tyúkot, palacsintát.

Másnap nekiáll az ura, és ás egy mély gödröt a szántóföld végében. Hát egyszer az ebéddel jön a felesége. Leülnek a gödör mellé enni. Azt mondja az ember az asszonynak:

- Hé, feleség, nehogy közel menj a gödörhöz, mert beleesel.

De bizony az asszony azért is közelebb ment.

- Vigyázz, feleség, ne essél bele a gödörbe!

De az asszony csak azért is beleesett. Az ember bizony otthagya, elment haza. Az asszony eleget akart kijönni, de nem tudott. Egyszer azt mondja magában:

- Bárcsak valaki, az ördög innen kivinne!

Hát ott terem az ördög, s azt mondja neki:

~ No, azért jöttem, hogy kivigyelek. Ülj fel a hátamra!

Az asszony bizony felült, az ördög kiviszi. Azt mondja neki:

- No, most már szállj le!

Azt mondja az asszony:

- Én bizony nem!

Azt mondja az ördög:

- No, várj csak, majd leszállasz te mindjárt! - ahajt nyargalni kezd vele az ördög. Egyik hegyről le, a másikra fel. De csak elfáradt, s a menyecske mégsem szállott le. Azt mondja neki az ördög:

- Szállj le a hátamról!

Az asszony azt mondja:

- Én bizony nem!

Megint nyargal vele az ördög, amíg jól elfárad, megint azt mondja:

- Asszony, szállj le már a hátamról!

Az asszony azt mondja:

- Én bizony nem!

Megbúsulja magát az ördög, hogy most már mit csináljon. Egyszer látja, hogy jön egy huszár, azt mondja neki:

- Hej, huszár uram, ha ezt az asszonyt lehajtja a hátamról, én kendet királlyá teszem.

A huszár leszáll a lováról, kihúzza a kardját, nekimegy az asszonynak, hogy mindjárt kettévágja, ha le nem száll. De az asszony azt mondja:

- Én bizony nem.

A katona hadar feléje a karddal, azt mondja neki nagy mérgesen:

- Asszony, szállj le az ördög hátáról, mert ha nem, elvégzem az életedet.

De az asszony csak azt mondja:

- Én bizony nem!

Azt mondja a katona:

- Na, ha nem, hát ülj ott az ördögbe!

Erre azt mondja az asszony:

- Én bizony nem ülök! - avval leszökött, az ördög pedig úgy elfutott, mint a szél.

Másnap megy a katona hazafelé. Az ördög már várta egy híd alatt, hogy tegye meg királynak. Hát egyszer látja, messze-messze, hogy jön a katona. Az ördög kikukucskál a híd alól, odakiált neki:

- Hej, katona uram, nem jön-e az asszony?

Visszakiált a katona:

- Nem jön, ne félj semmit!

Odaérkezik a katona, kibújik az ördög a híd alól, azt mondja neki:

- No, én téged királlyá teszek, csak menj el a király leányához; amíg te odamész, én addig elfoglalom. Mindenkinek odaígérik a királykisasszonyt, csak hogy engem ki tudjon hajtani belőle, de senki rajtad kívül ki nem tud hajtani. Te csak mondd: "Bújj ki, ördög!" - egyszeribe kibújok, s elfoglalom egy más királyleányt. De nehogy te onnét is kihajts, mert akkor beléd bújok, s örökre benned maradok.

Elmegy a katona a városba, hát mindenféle híre van, hogy az ördög elfoglalta a király leányát. Aki ki tudná üzni, annak adná a király leányát, fele királyságát, holta után pedig az egészet. Megörül neki a katona, elmegy, bejelenti magát, hogy ő ki tudja üzni. Azt mondja az ördögnek:

- Bújj ki, ördög!

Az ördög egybe kibújik, a katona pedig elveszi feleségül a király leányát, s király lesz. Hát egyszer jön az újság, hogy az ördög egy másik királyleányt foglalt el. Hívatják oda is a volt katonát, de neki nem volt kedve, hogy elmenjen, mert emlékezett rá, mit hagyott meg az ördög. Mégis, hogy sok kincset, drágaságot ígértek neki, csak elment. Azt mondja az ördögnek:

- Ördög, bújj ki onnét!

Az ördög egyszeribe kibújik, s megindul, hogy bújjék a volt katonába, de a katona nekitoppant, s azt mondja:

- Hallod-e, ördög, jön az asszony!

Az ördög úgy elfutott ijedtében, hogy a lába sem érte a földet, máig is fut, ha eddig meg nem állt.